

Frederic Boutet:

Anonimno pismo

— Pnevmatično pismo je tu, go spod...

Henry Chartrey se je baš oblačil k obedu pri prijateljih, ko mu je prinesel sluga sivo kuverto, na kateri je bilo s strojem napisano njegovo ime in naslov. Odprl jo je, razgrnil list tankega papirja in prečital naslednje, tu di na stroj pisane vrstice.

»Iskren prijatelj meni, da je dolžan opozoriti vas, da Genevieve Vallorgueva že ima ali pa pripravlja imeti ljubčka Xaviera Lefustella. Varala je z vas mi svojega moža, ki ni dovolj pazil na njo in ki ga ni ljubila, kar je bilo povsem naravno. Toda zdaj vas varaj z drugim, ali ni tudi to naravno? Svarim vas.«

Henry Chartrey je stal nekaj časa nepremično, držeč pismo v roki. Bil je presenečen. Kaj naj to pomeni? Ali je bilo to mogoče... Genevieve naj bi imela ljubčka? To bi bilo polovmimo, o tem, hčeta je odložiti anonimno opozorilo, ne da bi se zmenil zanj, to da to se mu v celoti ni posrečilo.

Pismo je vendar tagalo, vsaj kar se tiče njega samega. Saj sploh ni bil ljubček Genevieve Vallorgueve. Ni bil njen ljubček, niti ni nikoli lazil za njo, čeprav jo je ljubil od prvega dne, ko jo je zagledal pred sedmimi leti, ko se je omožila z Vallorgueom.

— Moj prijatelj je, moj najstarejši prijatelj, je pomislil takrat Henry Chartrey, — ne morem ga varati.

Bil je sicer prepričan, da nežna in dražestna Genevieve ne more ljubiti neotesaneve, veselega in čisto nerazsodnega Vallorguea. Vendar je pa ostal zvest svojemu sklepu in postal je njen domači prijatelj. Svoje naraščajoče ljubezni do mlade žene, ljubezni, polne oči in spoštovanja, ni nikoli izdal niti z besedo, niti s pogledom.

Genevieve je bila zaniživa podoba mikavnosti in kreposti. Naklonila mu je svoje prijateljstvo, svoje dragoceno zaupanje. Sprizajnil se je s tihim trpljenjem, ki ga je prenašal, ker je bila omožena z drugim. In zdaj naj bi se Genevieve naenkrat sprečala s Xaverom Lefustellom, s tem modrim, ziz dalinom, s tem domišljavim puhloglavcem, ki je bil dobič do ženske do domišljave gotovostjo, da se mu je treba samo pokazati in že zmaga. Da bi tudi Genevieve tako nizko padla? Ne, to je bilo blazno. Toda čim bolj je podil od sebe to grdo misel, tem bolj mu je rojila po glavi. Pred očmi mu je stopila na tisoče dokazov, ki jih doslej sploh opazil ni. Začutil je nepremagljivo željo zvedeti vse... Da, vse mora zvedeti.

Zvečer je bil povabljen na večerjo k Vallorgueu in zvedel je, da je povabljen tudi Lefustelle. Opazoval bo njegovo obhajanje z Genevieve... Henry je spravljal pismo v žep svojega smokinga in se pogledal v zrcalo, pred katerim je stal. Njegov obraz je bil še vedno blede od razburjenja. Skušal je pomiriti se, vzel je slugi iz rok klobuk in plašč ter odšel.

Vrnil se je okrog dveh zjutraj. Legel je, toda zaspati ni mogel. Bil je ves obupan in od jeze je kar škripal z zobmi. Vse je kazalo, da je govorno pismo resnico. Opazil je bil med Genevieve in Xaverom Lefustellom znake sporazumevanja, ki so presegali običajne neodgovorne šale. Proti koncu večera se jima je približal, ne da bi ga opazil, tako sta bila zatopljena v kramljanje — in zaslišal je naslednje Genevieveine besede: »Da, jutrišnjem ob dveh... Lefustellu je pri tem obraz tako zadovoljno zažarel, da bi mu bil Henry najraje prisolil zašušnico.

Sestanek... Obljubila je sestanek temu tepcu, je pomislil ves iz sebe od ogorčenja. Hladno se je poslovil od Genevieve, ona pa tega niti opazila ni. Odšel je ves zbežan in potr. V glavo mu je šinila misel: zvedeti hoče, do kam sega njegova nesreča.

Da, njegova nesreča... Genevieve ni pripadala njemu... Pa tudi drugemu ne sme pripadati. Jutri jo bo zasledoval.

V ta namen je ognril drug plašč, vzel nov klobuk, si nataknil očale in odšel v bližino hiše mlade žene, kjer je sedel v taksi.

Videl je, kako je prišla počasi iz hiše in poklical za vogalom taksi.

— Sledite ji, — je naročil Henry svojemu šoferju in mu obljubil poseben nagrado, če bo vse dobro opravil.

Genevievein taksi je vozil z običajno hitrostjo do Luxemburga na vogalu ulice Assas. Genevieve je izstopila, plačala in odšla na vrt.

Henry je dal ustaviti svoj avto blizu vhoda v park in z očmi je sledil mladi ženi. Videl je, da se je sestala s Xaverom Lefustellom, ki jo je že čakal, da je odšla z njim h klopici, kjer sta oba sedla. Kramljala sta dobre pol ure. Solznih oči jo je Henry od daleč opazoval. Ni taka, za kakršno sem jo imel, taka je, kakor so vse one druge, je ponavljal ves ogorčen Bil je neizmerno nesrečen.

Slednitič je Genevieve vstala in zapustila Xavera Lefustella, ki je odšel v drugo smer, sama se je pa vrnila skozi ista vrata, kakor je bila prišla.

Na hodniku... Henry je hotel prvo noč v prvotno je na hotel ustaviti, pa se ni mogel premagati.

— Kaj, vi ste? je dejala Genevieve, toda brez vsakega presenečenja. — Ah, kako smešni ste v tem ogromnem plašču in očalih. Ne posmehujte se

mi, je vzkliznil in odložil očala, — ne smejte se... Rad bi govoril z vami. Govoriti moram z vami.

— Izvolite! Samo zakaj ste tako razburjeni? Kako to, da vas srečam tu? — Da, gotovo niste pričakovali, da srečate tu še nekoga, razen Lefustella, kajne? — Stopil je korak nazaj. — Ah, torej ste mi sledili? In s kakšno pravico? V kaj se pa vmešavate, dragi moj? — Napeti je moral vse šile, da se je premagal. — Izvolite sesti v moj avto, govoriti moram z vami. — Genevieve, — je začel, ko sta sedla v avtomobilu, — prosim vas, rotim vas, da še enkrat dobro premislite, predno storite nepopravljiv korak. Vam pravim, ker ne morem verjeti, da ste že Lefustellova ljubica. Ni vas vreden, vas, Genevieve, ki sem vas stavil tako visoko, ki sem vas tako občudoval; bil sem tako ponosen na to, da sem vaš prijatelj, vaš zaupnik. Skomignila je z rameni. — Dragi prijatelj, nisem občudovala vredna žena, čisto navadna žena sam... Da, omožila sem se, sedem let je tega, vzela sem moža, ki me ni nikoli ljubil, ki me je podlo varal, ki so mu bile najdolgočasnejše zabave ljubše od mene. Morda ne veste tega. Zdaj to povem. In tudi jaz ga nisem nikoli ljubila. Jaz sploh nisem živila. Morda imam, predno se postaram, pravico do malo ljubezni in življenja. Zdi se mi, da sem čakala že predolgo. — In izbrali ste si tega puhloglavca, tega Lefustella, ki vas ni vreden... Tega ljubite? — No in kaj potem?

— To je grozno! To je strašno! Mar ne vidite, kako trpim? Mar ne veste, kako vas že davno ljubim? Od prvega dne... Ah, Genevieve, to je grozno. Nisem vam hotel tega povedati, bili ste žena mojega starega prijatelja... Preveč sem vas spoštoval. Bože moj, a zdaj ljubite drugega, drugi se...

Položila je svojo roko na njegovo in mu pogledala v oči:

— Ali verjamete to?... Ali res verjamete, da je nekaj med menoj in tem puhloglavim tepcem? Saj ste vendar sami rekli, da tega ne morete verjeti! Ta sestanek, javen in prav nič netašen, je prvi, ki sem ga mu dovolila... in zadnji bo. Ne potrebujem ga več... Zdaj vem...

— Kaj veste? — Da me ljubite, prijatelj, kakor ljubim jaz vas že davno, od samega začetka. Čakala sem... Da, čakala sem, da spregovorite. Niste imeli dovolj poguma. Jaz pa menda nisem mogla spregovoriti prva, saj nisem bila prepričana o vaši ljubezni, čeprav sem jo slutila. Dolgo je trajalo to, tako dolgo, da sem se morala zateči k nedolžni zvijači in z njo pojasniti položaj. Spravljeno imam kopijo onega anonimnega pisma. Jo hočete videti? Razumete, morala sem vas pripraviti do ljubosumnosti, drugače bi ne bili spregovorili.

Strastno jo je objel.

— Ah, Genevieve, ah, Genevieve, kako čudovita ste... kako vas ljubim! — Smehljala se je. Ko je mislila, da si je izbrala drugega, jo je obsojal kot grešnico, zaničeval bi jo bil... A zdaj, ko je vedel da ljubi njega, ji je vračal vse svoje pobožno občudovanje.

tudi po najidealnejših cestah muka, ne pa užitek. Hoteli so v Nemčijo dobri, morda se ti ni treba nikjer bati, saj je vse snažno in čisto. Tudi v Mainzu smo dobro prenočili, da smo bili zjutraj spočiti in dobre volje že na vse zgoraj.

drugih večjih, bolj razgibanih mest, ne bo našel tu ničesar, kar bi te utegnilo zadržati. Bil je devet let dan našega potovanja, ko smo krenili iz Mainza proti Frankfurtu. Pokrajina postane za Mainzem nekoliko dolgočasnejša, ne kaže več tako bogato

V Mainzu in Wiesbadnu

Cel hrib podkleten — Vodnik, ki sovraži Francoze — Mimo slovithe skale Loreley

Ljubljana, 9. avgusta.

Med St. Goarom in Oberwelsom se dviga na desnem bregu Rheina navpično proti nebu 132 m visoka slikovita skala, znana pod imenom Loreley. To mogočno skalo obdaja vse pravljice. Najbolj znana je pravljica o čarovnici ali vodni vili, ki je nastala okrog leta 1800. K. Brentano pripoveduje o čarovnici, prebivajoči v Bacharach. Pozneje so mnogi pesniki opevali to skalo in splošno je znana priljubljena narodna Heinejeva pesem »Ich weiss nicht, was soll es bedeuten, nanašajoča se na Loreley. Na skali stoji lepa restavracija, pod skalo pa vodi železniški predor. Škoda, da nam čas zopet ni dopuščal ustaviti se, da bi bili videli to veliko znamenitost Rheinske doline od blizu. Sicer je pa tudi od daleč lepa. Prepričlo odmerjen čas je na takem potovanju edina senčna stran. Imeti bi ga morali najmanj desetkrat toliko, če bi si hoteli vsaj površno ogledati vse, kar hranijo tuji kraji važnega in zanimivega.

Loreley, pogled z levega brega Rheina

Vsi očarani nad prekrasno Rheinsko dolino, v kolikor nismo kimali, smo se počasi bližali drugemu velikemu mestu ob Rheinu, Mainzu. Znanimo manjši od Kölna Mainz tudi ni tako velika privlačnost, čeprav ima svoje posebne lepote. Promet bi bil tu mnogo manjši, da ne kraljuje v neposredni bližini svetovno znano zdravilišče Wiesbaden, kamor prihaja vsako leto na tisoče bogatih tujcev. Proti večeru, še dokaj rano, smo prispeli v Mainz in se ustavili v najlepšem hotelu »Hotel zu Holland« na bregu na reko in mogočen železen most čez njo, po katerem si z avtomobilom v četr uri v Wiesbadnu.

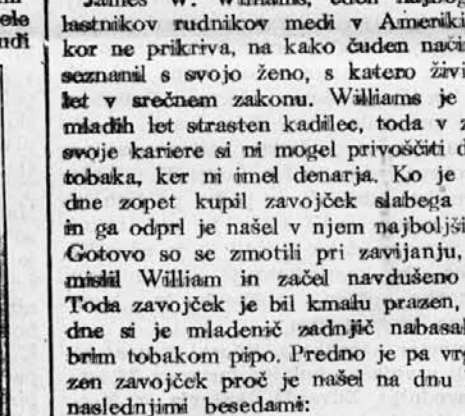
Mainz šteje 135.000 prebivalcev in velja za eno najlepših mest ob Rheinu. Tu se izliva v Rhein reka Main, po kateri je dobič mesto ime. Tu je sedež škofije. Mesto je mirno zato sta se v njem naselili umetnost in glasba. Mainz je pa tudi važno gospodarsko središče, sedež visoko razvite vinske trgovine. Pod hribom za mestom so ogromne kleti, kjer stoji orjaški sodi, polni zlate rheinske kapljice. Ko smo se vozili čez ta podkleteni hrib, smo si na tihem želeli, da bi mogli zatrkjati vsaj nekaj teh sodov domov, da bi povabili prijatelje na čašo res rujnega vina. Ogromno bogastvo je shranjeno tu, vse niti modernega kletarstva so prepletene v teh po najnovejših izkušnjah urejenih kletih, iz katerih gre rheinsko vino po vsem svetu. Tu je tudi rojstni kraj nemških šumskih vin, nemškega šampanja.

Na hitro roko smo stresli v hotela s seboj prah, ki ga itak ni bilo nič na nas, saj je ta prikazen tudi v Nemčiji na cestah neznan, potem pa pa našel naš iznajdlivi potni maršev vodnika. Kakršnega na vsej poti nismo imeli. Mislite si pruskega podčastnika starega kova, vojaka od nog do glave z brki, da bi kar same požirale Francoze. Prisedel je k nam v avto in popeljal nas se čez most v Wiesbaden. Sploh je nam pokazal znamenitosti Mainza in okolice. Vse je bilo si-

Pogled na Mainz z desnega brega Rheina

Ze zopet se je bilo treba šuriti. Pred odhodom smo si še ogledali katedralo, ki po po vsem tem, kar smo videli še prej ni nič posebnega. Mesto samo ima sicer krasno lego ob izlivu reke Main v Rhein, kaže pa znake starosti, ne posebno živahnega mesta in če te vodi pot skoznj iz

Zdraviliški dom v Wiesbadnu

Čudna so pota ljubezni

Kako si znajo dekleta pomagati, da jim pošlje srečno naključje moža

James W. Williams, eden najbogatejših lastnikov rudnikov medi v Ameriki, nikakor ne prikriva, na kako čuden način se je seznanil s svojo ženo, s katero živi že 40 let v srečnem zakonu. Williams je bil od mladih let strasten kadilec, toda v začetku svoje kariere si ni mogel privoščiti dobrega tobaka, ker ni imel denarja. Ko je nekega dne zopet kupil zavojček slabega tobaka in ga odprl je našel v njem najboljši tobak. Gotovo so se zmotili pri zavijanju, je pomislil William in začel navdušeno kaditi. Toda zavojček je bil kmalu prazen, nekega dne si je mladenič zadnjič nabasal z dobrim tobakom pipec. Predno je pa vrzel prazen zavojček proč je našel na dnu listek z naslednjimi besedami:

»Ta tobak sem spravila skrivaj v zavojček za siromašnega kadilca. Če ste vi, ki ga dobite, mladenič čedne zunanosti, mi sporočite svoj naslov. Pišem se Mary Flowersova in sem delavka v tobačni tovarni v Houstonu.«

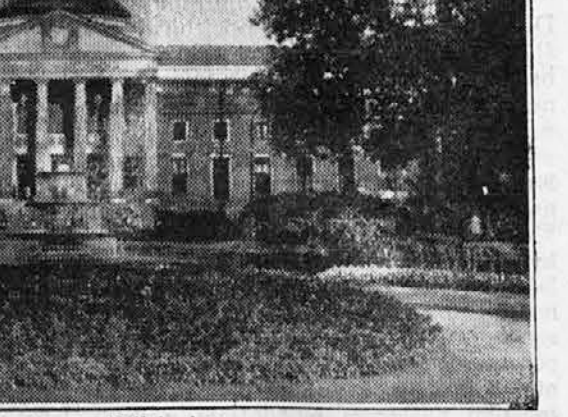
Williams ji je takoj pisal in čez nekaj mesecev je bila že poroka. Čez tri leta ga je pa morala žena na zdravniškov nasvet odvaditi kaditi.

Ljubezen hodi večkrat res čudna pota. Neki delavki v tovarni vžigalic na Švedskem se je nasmejala sreča, ker je položila v škatlico pisemce z opozorilo na svojo osamljenost. Čez leto dni se je javil ameriški inženjer in vzela sta se. Po manjših francoskih mestih je med dekletih še zdaj

Milijonarjevo umetno zobovje

Na Strbskem Plesu se mudi na počitnicah holandski milijonar Mark Jugenbol. Star je sicer že 69 let, vendar je pa še vedno navdušen planinec in Tatre so ga tako očarale, da se je namenil na njihove grebene. V soboto jo je mahnil na greben Patria, visok 2205 m. Do vrha je hodil vse dopoldne. Na vrhu je malo prigriznil, potem se je pa vračal. Ko je bil že skoraj v dolini, je opazil, da je pozabil na vrhu umetno zobovje. Zobovje je posebno lepo izdelano in bilo je primerno drago tako, da ga Holandec ni hotel pustiti vrh gore, čeprav mu denarja ne manjka. Mož je bil pa že utrujen in vrh je znova dosegel šele zvečer. Našel je zobovje in v temi se je vračal.

Spotoma je pa padel s strme skale in obložen 20 m pod njo nezavesten. Šele nočni mrzav z dežjem ga je zdrnil, da je nadaljeval pot. Ker je bil pa ranjen na glavi in levi roki, je hodil zelo dolgo. V temi je zgrešil pot in krenil proti Popradskemu Plesu, kamor je prispel šele čez 12 ur ves izmučen in izžupan. Ta čas se je pa njegova žena tresla za možovo usodo in ko se mož niti v soboto ponoči ni vrnil, je naprosila hotelsko upravo, naj ga išče. Iskanje je bilo težko, ker Jugenbol nikomur ni povedal, kam se je namenil. Zato se je tudi re-

Zdraviliški dom v Wiesbadnu

navada pritrčiti fotografijo in naslov na osemki balonček. Tu postajajo kraji še bolj industrijski, ogromni daljnovodi režejo obe reki, dolina preide v široko ravnino in oči se ti začno polagoma utrujati, ker so se razvredile. Tovarna se dviga pri tovarni, kamor ogledaš, sami tovarniški dimniki. Blizajo se velika industrijska mesta.

Anglička operna pevka Gwen Edvardsova je vzela nedavno moža, ki je ni nikoli videl, pač je pa slišal v radiu in se zaljubil v njen glas. Pisal ji je navdušeno pismo, polno sladkih besed tako, da je bila radovedna, kdo ji piše in povabila ga je v opéro, kjer je pela. Tako sta se seznanila in zaljubila drug v drugega. Siromašnemu ameriškem dekletu se je nasmejala sreča, ker je zahajala k slikarju v atelje, da je naslikal po nji reklamni plakat. Tako je obrnil nase pozornost premožnega trgovca, ki se je zaljubil v njo in jo vzel za ženo. V Parizu so pa imeli oni dan svatbo, kjer je tudi ljubezen hodila čudno pot. Ugleden politik je nekega dne telefoniral in v ljubnost telefonistke v centrali ga je tako prijetno presenetila, da se je seznanil z mlado uradnico in kmalu sta bila mož in žena.

šilna ekspedicijska vrnila brez njega. Brž so napravili na noge tudi orožnike, ker se je bila razširila vest, da je postal holandski milijonar žrtve roparskih morilcev. Šele telefonično obvestilo iz Podpradskega Plesa je razburjene duhove pomirilo.

ELITNI KINO MATICA

Več. 21-24 Te. 21-24

Samo danes ob 4., 7., in 9½ uri

Franciska Gaal v

POZDRAVLJA

IN POLJUBLJA TE

VERONIKA

Dopolnilo: Šmuckarska šola v Pokljuki

v hotelu

Gost potoži zjutraj hotelirju: Vso noč sem moral pustiti goreti luč zavoljo teh vrazjih stenice.

Hotelir: Gospod, to bi si bili lahko prihranili, saj vidijo stenice tudi v temi.

Ve, kaj se spodobi

— Angela, ozirati se za vsakim mladim moškim se vendar ne sploblji.

— Toda, mamica, saj se oziram samo za lepimi.

Dobro radio

— Si zadovoljen z radioaparatom?

— Pa še kako! Deset postaj dobim po vrsti.

— To še nič ni. Jaz jih dobim z mojim deset naenkrat.